

Ledová lednová výprava

Verča Dvořáková

Je pátek, 12:45, Bláža dodržuje slíbený čas příjezdu a nabírá mě nedávno pořízenou dodávkou před barákem. Obávám se, že mám moc věcí, ale v autě vidím Blázovo hromadu, a pak později i Letošovu hromadu (a to si málem zapomněl spacák...) a už si to nemyslím. Vyrážíme směr Praha, kde máme sraz s Easy. Trochu se obáváme dopravní situace, ale zácpy se nekonají a na parkoviště před policejní akademií přijíždíme (zase) ve slíbený čas a v zápětí už doráží i Easy. Přeházíme sebe i věci do Easyho dodávky a vyrážíme na několikahodinovou cestu do místa určení. Kdybyste se mě zeptali, kudy se tam jede, tak bych vám moc neporadila. Jen z toho, co jsem pochytla na zadní sedačce a z okýnka - z Prahy

na Budějovice, a pak na Salzburg po A10 do Malty na Gmünde. Proběhla sem tam nějaká čůrací nebo dokupovací zastávka a za 8 a půl hodiny (počítáno z Chomutova) jsme dojeli do cíle. A k Blázově radosti ještě o půl hodiny dřív, než bylo v plánu. Spací flek jsme zvolili na parkovišti kousek od dodávky s hradeckou SPZ, tak nějak, aby na nás nebylo moc vidět z hospody Almrestaurant Falleralm. Střechu nad hlavou nám dělala romanticky krásná obloha plná hvězd a hvězdiček. No prostě nádherná!

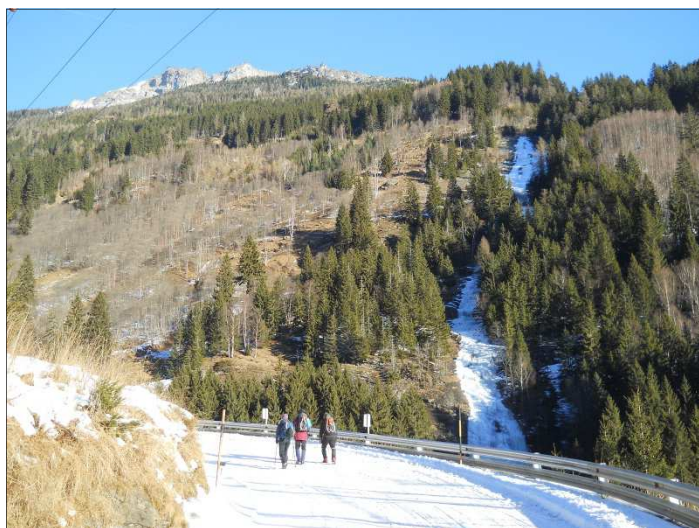
Kolem páté ráno mě donutil můj močák vylézt ze spacáku a strčit nohy do zmrzlých bot. Asi to k zimním výletům patří, ale po návratu do spacáku už mi nohy nerozmrzly, ač jsem třela

Basecamp

Boulderové ledové choutky po cestě za ledy

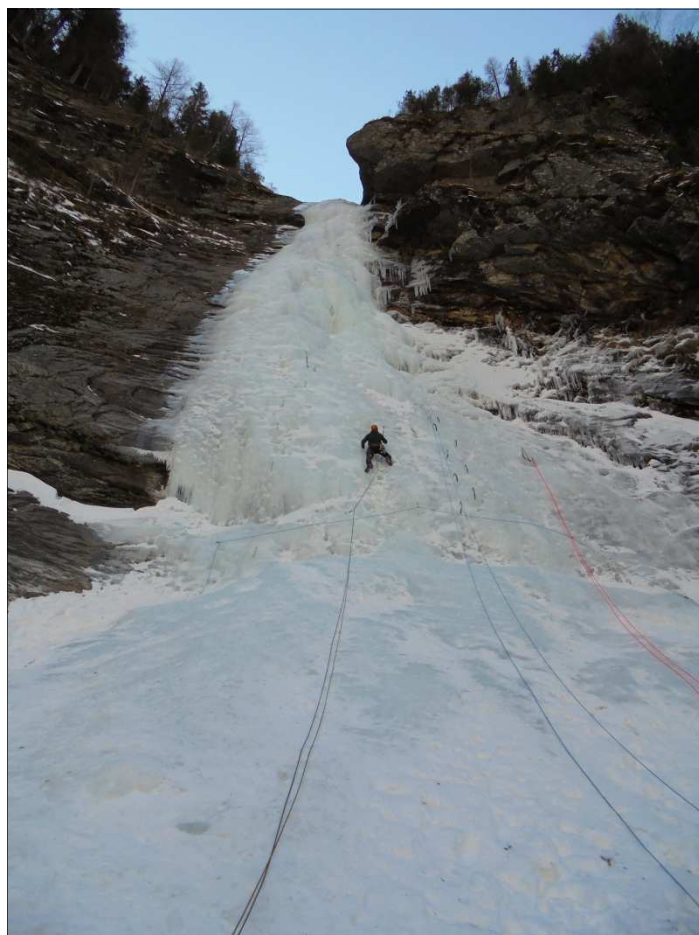

Na cestě údolím

a třela (ted' už vím, co to bylo za divný šustivý zvuk, co se ozýval z Blážova spacáku, když jsme šli spát...).

Ráno nás překvapilo, jak je málo sněhu, to v Čechách ho bylo mnohem víc. Ale nevadí, pro ledy tedy ideální podmínky. Než jsme se ráno vydali na cestu za ledopádolezením, uběhlo celkem dost času. Všechno přebalit, nasnídat, připravit svačinu... Mezitím na parkoviště přijela další auta a ještě mnohem víc jich projelo kolem nás nahoru do údolí i přes značku zákaz vjezdu. My jsme se vydali raději pěšky v doprovodu se slunečnou oblohou a tušením, že na ledech bude narváno... Šli jsme celkem dlouho (dost dobré pro rozmrznutí prstů u nohou) a míjeli jsme různé ledopády a u nich nějaké cedule, kde bylo cosi zakázáno... Už už jsme se chtěli navléct do sedáků u ledopádu Strannerbach WI3, ale zastavil nás jakýsi hlídač, že na nás zavolá policii, když led polezeme. Že už tak učinil a zavolal ji na Slovince, kteří ten led šli před námi. Na cedulích stálo, že se dané ledy nesmí lézt kvůli kamzíkům, kteří pak vyplašení sestupují dolů do údolí do civilizace a likvidují kde co. (Ale podle článku na lezci se věci mají jinak...) Nakonec nám nabídl, že nás svezze zpátky dolů na parkoviště pro naše auto, ať vyjedeme ještě

Bláža první ochutnává místní ledy

výš do údolí, kde se lézt může a jsou tam i lepší podmínky. Tak Bláža s Easym jeli zpět nasadit řetězy na dodávku a vyzvednout nás dva zbývající hlídače batohů. Jeli jsme nahoru, co to šlo až k uzavřenému mostu, kde parkovali všichni ti, co ráno jeli kolem nás naho-

Ledoborci - LeToš tahač, Bláža jistič, dole kurzisti

Cepínomlátič Bláža ve 2. délce

ru. Obešli jsme most a zkoumali situaci. Dle předpokladu bylo všude narváno, tak jsme se po další turistice a posvačení na slunci vrátili k ledopádu jménem Hochalmfall WI 3+ kousek od mostu, kde už by mohli mít odlezeno, ale neměli. Narazili jsme na jakýsi kurz, kde se učili ledolezení. Vmáčkli jsme se mezi ně, ale museli jsme do kombajnu, abychom se vešli. Ledoborec Bláža s přehledem vytáhl první délku, chválil si šrouby Omega, které mu půjčil Svinčo. Vyrobil superštanď ze šroubů, Abalakových hodin a smyček a dobral ledoborce Letošě, který hned tahal druhou - peprnějši délku (přeci jen má nejvíc zkušeností). Když Letoš zaštanďoval, šli jsme první délku my dva začátečníci s Easym zároveň, každý na jednom fousu a střídavě jsme vyšroubovali šrouby, hlavně je nezapomenout vyklepávat... Dolezli jsme k superštanďu a Bláža mohl konečně opustit stanoviště a ulevit tak nateklým lýtkům. Pak vyrazilo naše duo, já první, což byla asi trochu chyba, protože u druhého šroubu, kde bylo takové dost kyselé místo

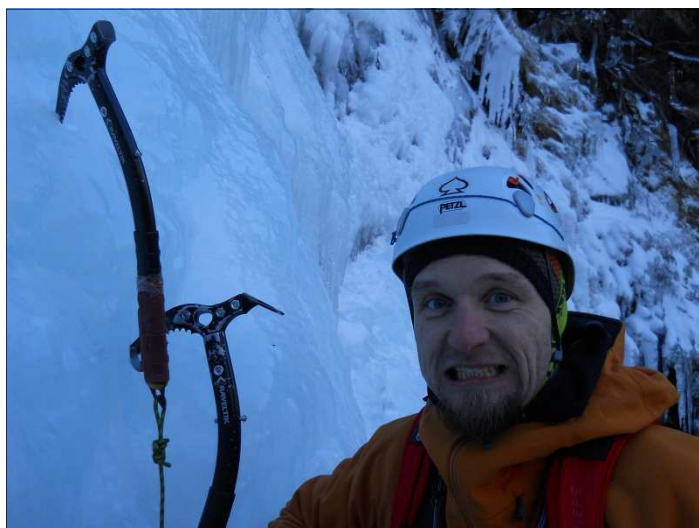
Verča s Easym dolézají 2. délku

(obdiv prvolezci - 3+ bych tipovala lehčí, ale nateklo to nějak těžší...), mi vyjely patrně špatně zakousnutý cepíny a já vylítla. Naštěstí bylo předtím třeba trochu traverzovat, takže jsem nespada s těmi všemi hroty Easy-mu na hlavu. Myslela jsem na to, abych netrefila Easyho a ani jsem se ani nestačila bát, že padám jen

do polovičního lana, ale lano zafungovalo skvěle. Lehce jsem tušila, že jsou asi špatně zaseklé, ale i tak jsem pokračovala dál, a pak jsem si musela po-

Štanďovací jeskyňka

Zátiší s cepíny

stěžovat, že se s těmi vypůjčenými starými cepíny špatně leze. Popravdě mám pocit, že jsem špačkovala častěji, ten pocit mě doprovázel celkem po celou dobu lezení. Oproti Quarkům jsou dost těžké a mají rovný tvar, takže když je na ledu boule, tak jsem nemyslela, jak je zaseknout, aby držely, musela jsem najít jiné místo. A místo háčků na opření malíkové hrany jsou na nich poutka ze smyček, takže když potřebujete vyšroubovat šroub, musíte se vysvobodit z poutka, a pak do něj zase nalézt. Nedokážu si představit, že bych měla takhle tahat něco kolmého, to bych měla nateklý bandasky hned u prvního šroubu. Nechápu, jak s nimi Letoš mohl tolik let lézt a tolik toho vylézt, ale všichni víme, že má vlastně nadlidskou sílu... že by z toho? Ale to jsem trochu odbočila. Další štand byl už navrtaný ve skále vlevo od ledopádu (z po-

Ledoborci LeToš a Easy na ledu za chatou

hledu odspodu) a byl celkem vtipný. Zmrzlá voda vytvořila jakousi jeskyňku, do které mi bylo nakázáno vlézt. Z jeskyňky jsem viděla akorát štanovací smyčky s karabinami, kousek Easyho a Letošovo nohy a ruce, které jistily Blážu nastupujícího do třetí délky. No aspoň se mi z toho posedu dobře rozmotávaly půlky, na kterých lezl Bláža a mohla jsem být nějak užitečná. Když měla přijít řada na nás s Easyem, tak se pod naším štandem uhnízdil další ledolezec, udělal si štand ze šroubů, které spojil předem připravenou smyčkou, dobrá vychytávka. Trochu jsem se bála ho oblejzat, jeho hlava byla v úrovni mých maček, ale nějak se to udělalo. Třetí délka byla nejméně pevná, občas jste vyloudily mačkou nebo cepínem i dutý zvuk... a v jednom místě se dalo kochat pohledem na vodu pádící pod ledem, no krása na pohled. Vypadalo to, že led má ještě další délku, ale ta působila už nebezpečně co do kvality ledu... Kluci připravovali slanění a dolézaly sem další dvojky. Trochu zmatek. Jeden prvolezec, za ním hned další prvolezec... jakoby nemohli počkat, až ti jedni odle-zou... A ten druhý prvolezec byl jedním z kurzu, trochu jsme nechápali, vypadalo to, že jsou na ledu poprvé, učili se úplné základy a hned tahají? No nic, slanili jsme s přestupem u jeskyňky (ze které tentokrát vtipně vykukoval Bláža jako první slaňovač) a vedle nás slaňovala dvojka, co lezla za námi a ani nepřesedali... Pak dole jsme zjistili, že měli také 60m lana, a že je to na zem akorát... Led má v průvodci psáno 90m, tož asi s tou poslední rozbředlejší délkou. Také jsme pak zjistili, že v kurzu nejsou jen úplní nováčci, ale i pokročilí tahači. To nás trochu uklidnilo. Z naší skupinky si vedli všichni dnes skvěle, teda až na mě, vysvišťáčku...

Večer nám neunikl fakt, že má Blagoledoborec narozeniny, tak jsme to někteří lehce a někteří řádně oslavili pod opět nekýčovitě nádhernou hvězdnou oblohou. Já jsem se zbaběle coby nejkřehčí nebo spíš nejkřehlejší účastnice zájezdu schovala na chvíli do auta,

Na tohoto krasavce již nedošlo

k přídatnému topení, které běželo na baterku několik hodin. Naštěstí má Easy v dodávce autobaterky 2, úžasná vychytávka. No, ale dost dlouho jsem byla napnutá, než mi Easy tu informaci o druhé autobaterce prozradil, myslela jsem, že už nenastartujeme. A tak mě Easy zachránil od umrznutí prstů u nohou... a pak mě ještě potěšil, když jsem mohla v dodávce využít důmyslnou lůžkovou úpravu, na psí kleci jsem ještě nespala. To se to člověku spinká, když mu neomrzá frňák pokaždé, když se mu posune čepice. Díky Easy!

Na neděli nám u snídani poradili sousedé Hradečáci led cca 300 m od „basecampu“. Že prý se tam dá lano hodit seshora a ještě výš nad tímto ledem je něco lehčího, kde bysme si i já s Easym mohli zkusit něco vytáhnout. Šli jsme po pěšině, která se nám po překročení řeky ztratila. Easy někudy vylezl nahoru a dostal se do cíle, já to zkusila za ním, ale musela jsem nasadit mačky a jít trochu jinudy. Nechápu, jak

se tam dostal... No asi má prostě větší morál a lepší schopnosti. Bláža sice našel pokračování pěšiny částečně po ledu, ale už se mi nechtělo se vracet, při několika krocích přes řeku mi pod nohama docela slušně zakřupalo, tak jsem nechtěla riskovat ledovou koupel.

Nakonec jsme se u nástupu do položeného cca 20m ledopádu sešli a každý z nás čtyř si vytáhl jednu cestu. Easy se nadchl pro šrouby Omega a nejspíš si je bude pořizovat, já jsem si užívala, že si můžu půjčit cepíny Quarky, hned bylo trápení míň... také tomu určitě pomohlo i to, že led byl o dost lehčí, než ten včerejší... Asi budu na ledu vyhledávat dvojky, to je tak akorát. Nahoře chtěli kluci navrtat Abalakovy hodiny, nejdřív si trefovačku užíval Letoš, pak si to zkoušel i Easy, já to vlastně ještě nezkoušela, snad příště... Hodina pokročila, tak jsme si po pohodovém lezení sbalili fidlátka a na ledopády s možným lezením na rybu už nedošlo. No, asi by to bylo peklíčko, byly poněkud kolmé a mokré...

Opět jsme dodrželi Blážův harmonogram a v 13:00 jsme opustili po společném focení „naše“ parkoviště a vydali se na dlouhou cestu domů.

Závěrem bych chtěla všem poděkovat za super výlet a pohodovou atmosféru a nezbývá mi jen doufat, že budu mít zase někdy tu možnost oprášit mačky a vyjet na nějaké to ledolezeníčko... Ledohorám zdar!

Verča

Závěrečné foto na parkovišti

Vánoční Oltrefinale

6.12. - 18.12.2016

Hanka Hefnerová

Letošní podzimní dovolenou jsme tak dlouho odkládali, až se kvapem přiblížila zima a Vánoce. Říkám Petrovi, to je ten nejblbější termín, který si můžeš vymyslet. Pro účetní práce jak na kostele a doma kdo bude uklízet a péct cukroví, no a co dárky? To se pak nestihne! Navíc v prosinci tam bude zima a je strašně krátký den. Argumentů bylo dost, ale když mi Pěťa ukázal možnou rezervaci útulného domečku v kopcích ve Vendone, bylo po protestech.

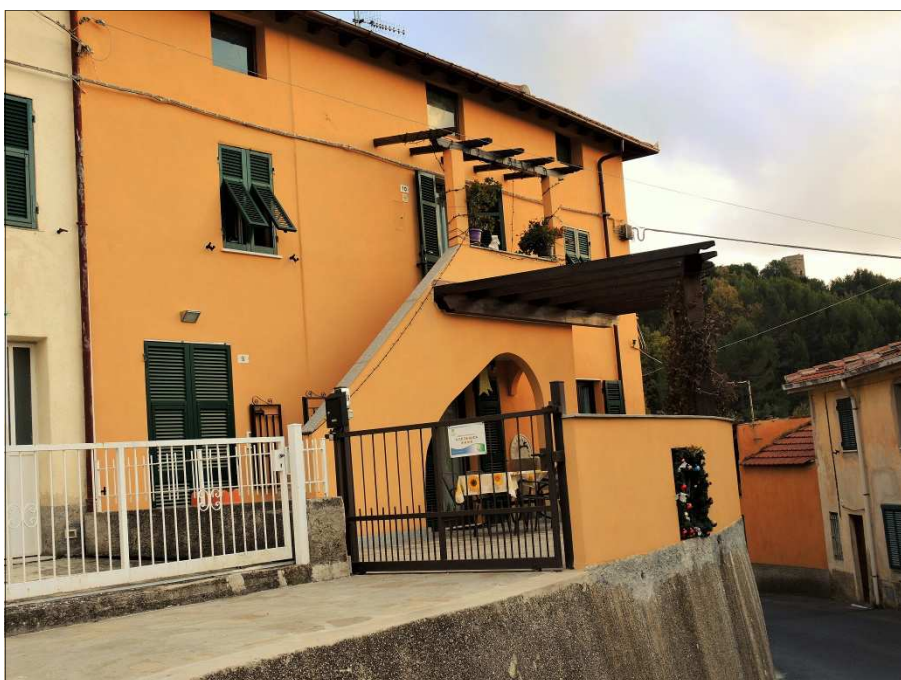
Po švýcarských dálnicích nám cesta utekla velmi rychle a zbytek noci přechkáváme ve free kempu ve Finale Ligure pod Monte Cucco. Bohužel jsme se přesvědčili, že kempík už je skutečně oplocený, zrenovovaný a samozřejmě placený. Kapacita odhadem cca 20 stanů, tak nevím, kam se ty davy lezců rozprchnou.

Oltrefinale je velmi mladá oblast s obrovským potencionálem na tvorbu dalších cest. Většinu již hotových cest tu má na svědomí jeden jediný člověk - Andrea Bisio, hlavní vrták cest z let 2002 - 2016. Nechápeme, jak je to možné, že je podepsaný pod několika stovkami cest. Oltrefinale je rozdělené do 6 údolí - Val Pennavaire je s největším počtem sektorů (cca 630 cest). Nejvíce cest je od 7a nahoru. Šestek je taky hodně, ale spíše 6b, 6c. Pod obtížnost 6 bych řekla velmi málo.

Naopak ve vedlejším údolí Val Varatella (cca 270 cest) je mnoho lehkých cest pod 6 a mnoho cest okolo 6a-6b, ale struktura skály je trochu divná, hodně ukloněných divných kostiček asi jako v Kotvině.

Jsmo hrozně natěšení na lezení, hned ráno jdeme do prvního velkého sektoru, který byl

zvesela stoupat na druhou stranu kopce ke Galeře. Za odměnu se nám naskytlo fantastické lehké lezení za doprovodu zlatavých paprsků slunce v zádech až do pěti hodin odpoledních. Galeru bych doporučila všem romantikům, kteří lezou v obtížnosti 5c-6a+. Pěť'a zde vylezl cestu Black Dolphin 8a, ale nesmím to nikde říkat, protože to bylo

po cestě - Terminal. Svlékáme ze sebe všechny vrstvy až do trička, na sluníčku mohlo být k 26st. Terminal je jedna z nejstarších oblastí, je tu 96 cest, některé mají 35-40m, hodně přísné a těžké lezení, ale zároveň velmi pěkné. Vrátili jsme se tam ještě 3x a vylezli zde asi nejvíce cest. Večer jsme se ubytovali v našem domečku na kopci, nádhera. Snídali jsme na jižní terase s výhledem do údolí, která volně přecházela do zahrady s mandarinkovníky a bylinkami.

Další dny prozkoumáváme různé sektory ve Val Pennavaire. Ke každému je parádní stoupaní do prudkého kopce. Nejvíc jsme si vychutnali hledání sektoru La Galera, po hodinovém stoupaní jsme se ocitli téměř v sedle, rozhlížíme se kolem sebe a v dálce pod námi jsou slyšet hlasy lezců. Vracíme se zpět dolů proto, abychom mohli opět

prý moc nadhodnocený.

Několik sektorů je také dostupných z vesnice Colletta, která byla zařazena na seznam Unesco. Je to nádherné středověké pueblo s úzkými uličkami a kamennými domy. Večer je pěkně nasvícená. Zde stojí za zmínku sektor Guggenheim, v levé části jsou nádherné, velmi převísle cesty, leze se po sintrech, držíte spodáky, bočáky, kapsy, dírky, police, prostě všechno. Kromě dvou cest jsme zde společnými silami

udělali komplet, pro mě zde byla nejhezčí cesta Izrael 6c.

Další dny navštěvujeme sektory Telematica, velice dobře dostupný z Colletty a vhodný pro lezce s dětmi. Jsou tu lehké cesty stupně 4,5 a několik 6a, 6a+, 6b. Oblast je vystavena celodennímu slunci, prostě příjemný lezecký relax. Sektor Enoteca má zase zvláštní křemičitou strukturu, takové pozitivní žíly jako na Suškách, ale některé 6b jsou záludně těžké. Večer jsme ještě rychle zajeli omrknout sektory okolo vesnice Alto, které jsou ve výšce 1008m. Je tam také spousta vysokých bouldrů, free spaní u přírodního jezera na parkovišti, které je výchozím bodem pro horské treky s úchvatnými panoramatickými výhledy.

V druhé polovině výletu jsme navštívili vedlejší údolí Val Varatella, vzdálené cca 20km. Z parkoviště se nám naskytl pohled na všechny sektory, táhnoucí se celým údolím a všech-

ny vypadaly strašně lákavě. Vybíráme Gumbi, podle průvodce samé hvězdičkové záležitosti. Pét'a si okamžitě vylámal zuby na nějakém 7c a já jsem parádně odseděla 6b. Naštěstí to byla jen špatná volba první cesty, ostatní už bylo hezké. Další sektor Belveder v tomto údolí dostal pracovní název lego, samé ošklivé kostičky a tak jsme ukončili průzkum tohoto údolí.

Jen pro zajímavost, v údolí mezi sektory se nachází jeskynní komplex Grotta di Toirano, kde jsou pozůstatky stop Homo Sapiens staré 12000 let.

Každý den si užíváme lezení na sluníčku a předvánoční shon jako by se nás vůbec netýkal. Všude je klid, ticho a prázdno. Skály jsou jenom naše. Nejradši bych se nevracela a zpětně musím uznat, že tento předvánoční termín pro odjezd na jih byla skvělá volba.

Hanka

Podzim a zima v horokroužku Kadaň, aneb co všechno jsme podnikali

Radka Štejnarová

Horokroužek se v žádném případě neuložil k zimnímu spánku. Dvakrát týdně v tělocvičně lezení s lanem, boulderování, občas trocha teorie, vybíjená se Svinčou a také trénink obratnosti při přeskokách kozy, ručkování po žebříku a jiného. V září nám přibyli čtyři členové a tak se mládežníků na stěně sejde i patnáct.

Mimo to jsme navštívili stěnu v Ústí nad Labem, kde kromě lezení procvičili salta a přemety a cestu vlakem jsme si moc užili. Na podzim jsme si vyšlápli do Myší díry, sešli se v hojném počtu na zdobení stromečku u Urbanů v Jindřišské, kam jsme vyrazili pěšky z Jirkova a ještě se prošli po okolí. Čtyři děti reprezentovaly oddíl na zimním běžec-kém poháru v Kadani, kde velmi úspěšná byla Anička Langerová

s účastí na 17 ti závodech z 18 ti, kdy několikrát byla celkově první a porazila i starší kluky. Ve své kategorii nebyla poražena vůbec a suverénně zvítězila. Ondra Štejnar skončil na třetím místě s 11 odběhnutými závody. Některé běhy byly dost dlouhé a náročné, třeba Čertovský běh přes Úhošť měřil 5600 m a Ondra s Aničkou mi nadělili 6 minut. Kluci Vaněčkovi se kvůli zdravotním problémům zúčastnili tří závodů.

Také jsme využili dobrých sněhových podmínek a 6x jsme vyrazili na běžky na Horní Halži a Boží Dar. Nejpravidelnější účastníci byla Niky, která nechyběla ani jednou a ve stopě se jí dařilo. Nejlépe si s klasickou technikou poradila Barča, Terka si jako úplný začátečník vedla taky parádně, Pavel výborně zvládl volný styl a všechno s námi odbruslil, Anička makala jako vždy a Ondra s Matějem to zpestřovali technickými kousky mimo stopu. Adam byl jen jednou, ale bylo vidět, že na běžkách už má něco odběháno.

Blíží se lezecká sezóna a děti, stejně jako já jsou natěšeni na lezení venku. Naplánované už máme prodloužené víkendy na písku v květnu a srpnu, lezení v Bečově pod hradem, bouldering na Mlýnském vrchu se Svinčou a pravidelné čtvrtky na skalách v blízkém okolí. Už se těšíme...

Radka Štejnarová

Přejezd Krušných hor na běžkách - PKH

27. - 29. 1. 2017

Jiří Šťastný

Letošní plánování „Přejezdu“ jsme měli o něco jednodušší, protože v našem tradičním termínu (poslední lednový víkend) se tentokrát rozhodli jet i „Přejezdáci“, tj. původní autoři této myšlenky z KČT, jejichž 48. ročníku nemůžeme našim 14. ročníkem opravdu konkurovat. Jelikož oni ale jezdí pořád jen západní část, na nás tím pádem zbyla ta východní. Díky dostatku sněhu jsme proto naplánovali odjezd na 27. 1. 2017 v 8:30 hod ze začátku cyklostezky v Bezručáku v Chomutově.

Na startu se nás v pátek ráno schází rekordních 11 z 15-ti přihlášených (Milan, Petra, Petr a Vítek Tlustošovi, Luděk s Hášou, Zdena, Viktor Hájek, Deivina, Ludvík a já). Čekáme akademickou čtvrt hodinu, ale protože je pěkný mráz, nakonec vyrážíme do stopy s tím, že ti čtyři opozdilci nás budou muset dohnat. U Druhého mlýnu nás dohání Broněk, Luboš a Vladimír, a tak můžeme pokračovat

k bývalému Třetímu mlýnu v ještě větší skupině. Jelikož cesta na Kameničku je posypaná, sundáváme lyže a jdeme pěšky, někteří cestou loví i kešky :o). Konečně jsme na sluníčku a můžeme si vychutnat to parádní azúro. Od přítoku do Kameničky stoupáme romantickým údolím za neskutečně krásného počasí. Části výpravy to ale připadá fádňí, a tak odbočují z cesty a pokračují podél potoka, kde jim to připadá ještě romantičtější. To ale jen do té doby, než jim skončí stopa. Ostatní pokračují po značce a scházíme se až na Novodomské cestě, kde pracuje lesácký traktor. Lehce se občerstvujeme a po zbytcích sněhu, které na cestě traktor zanechal, pokračujeme k silnici na Kálek. Tedy až na Broňka, kterému se silnice po úpravě traktorem moc nelíbila, a tak vyrazil po stopě směrem do Kálku. Zde nás dohání další člen výpravy - Pavel Mráz. Opět nezklamal - v jedné ruce má místo hůlky dřevěný kyj a zlomenou hůlku má přidělanou na

batohu. U silnice opět sundáváme běžky a jdeme pěšky až k odbočce na Bernavu, kde si chvíli užíváme i prošlapávání zaváté stopy a na pláni si připadáme jako polární výprava. U lesa opět nacházíme prošlápnutou stopu, po které jedeme až nad Svahovou. Tady začíná strojová stopa, z čehož mají všichni ohromnou radost. Jenom Ludva asi ne, protože se od nás odděluje a jede domů. Zbytek skupiny si užívá krásné počasí a stopu, vedoucí až k silnici. Tu

Páteční parta u Kameničky

Polární výprava u Bernavy

přecházíme a kousek jedeme po Sluneční cestě, až k odbočce na Lesnou. I když je parádní sníh i počasí, vydatné stoupání na Lesnou všechny prověří. Hospoda na Lesné jako vždy nezklamala, všichni doplňují vydané kalorie i tekutiny. K výpravě se tu přidává další člen - Štěpánka Hájková a přichází i Broněk. Z hospody se nikomu nechce, ale slunce se pomalu chýlí k obzoru a nás čeká ještě trasa do Nové Vsi, kde máme zajištěné ubytování. Před setměním tedy vyrážíme, cestou se k nám přidává ještě Ota Pavlas, který coural po okolí na skialpech se psem. Na závěrečný sjezd už si bereme čelovky, protože se setmělo. K Lípě docházíme již tradičně za úplné tmy, ale s pocitem krásně prožitého dne. Někteří se jdou nejdřív ubytovat naproti do pensionu, jiní si raději hlídají místa v hospodě, kde se nás postupně schází asi 25. Doráží Šiška, Pája, Janča (která kvůli

PKH přiletěla z Číny), Meko, Honza Franc, Péťáš, Svinča s Květou, Agnes s Petrem, Radka, Deniska a Martin Jech. Po občerstvení vyndávají Svinča a Šiška kytary, Luboš basu, Květa housle a začíná večírek, který ukončuje až paní hospodová o půlnoci. Někteří jdou spát, ti vytrvalejší pokračují ve večírku na pensionu do pozdních nočních hodin.

Sobotní ráno je mlhavé a studené, a tak se nikomu moc nechce vstávat. Ale snídanež je

domluvená od půl deváté, tak se tam postupně scházíme. V půl desáté vyráží na sobotní etapu první část skupiny, tzv. předvoj nebo také Team „A“, který tvoří stabilně Tlustošovi a tentokrát se k nim přidávám ještě já se Zdenou, Radka a Květa. Před Mníškem nás dohání Vladimír, takže víme, že i Team „B“ už je na cestě. Vladimír ale čeká na zbytek týmu, zatímco my pokračujeme dál. Chvilími to vypa-

Večírek v Nové vsi

dá, že by se mlha mohla protrhnout, protože vidíme skrz ní prosvítat slunce, ale pak se opět mlha zavře a pořád je pěkná zima. Zatímco já se Zdenou jedeme dál po magistralce, zbytek Teamu A odbočuje ke Klínům. Dohánějí nás po pár kilometrech a společně dojíždíme k oboře, a pak i přehradě Fláje. Výrazné stoupání od přehrady na Dlouhou louku opět prověřuje naši fyzickou i psychickou kondici, ale vidina hospody nás žene nezadržitelně vpřed. Hospoda je tradičně narvaná, ale nevzdáváme to a nakonec si sedáme k různým stolům. Jenom Tlustošovi pokračují do Nového Města, protože Vítkovi se rozbila bota, tak to musí nějak vyřešit. Postupně doráží lidi i z druhého týmu, tak si vzájemně uvolňujeme místa a zabíráme další stoly. Já s Květou a s Radkou odcházíme, protože už jsme po jídle, zatímco Zdena zůstává, čímž přechází z Teamu A do Teamu B. Pokračujeme přes Vrch Tří pánů, odkud sjíždíme k Novému Městu. Tady se setkáváme s Tlustošovými, kterým se podařilo v Novém Městě půjčit pro Vítku jiné boty a v klidu se i najíst. Společně

V neděli u Vitišky

pokračujeme k odbočce na Bouřňák. Jelikož máme tentokrát zajištěné ubytování v Mikulově, protože Vitiška i Mikuláška byly plné, odbočujeme tímto směrem. Těsně před setměním sjíždíme po modré sjezdovce do Mikulova až skoro před Pension U krbu, kde budeme dnes spát. Jedná se o nový a pro nás trochu snobský typ ubytování, ale rychle si zvykáme. Postupně se scházíme v restauraci, kde skutečně plápolá krb a je tu příjemně. Už po tmě dojíždí i Team B. Závěrečný sjezd zvládli všichni ve zdraví, tak se za chvíli můžeme v hospodě potkat v celkovém počtu 20-ti kusů. Večírek už je trochu slabší, ale přesto vládne dobrá nálada.

Nedělní ráno začíná luxusní snídaní, na kterou budou všichni určitě dlouho vzpomínat. Rozpečené housky, smažená vajíčka, sladké pečivo, prostě super snídaně, od které se nikomu nechce odcházet. Venku je dnes výrazně tepleji a nahoře na sjezdovce dokonce svítí slunce. Opět se dělíme na dva týmy - k Tlustošovým do Teamu A se tentokrát přidávají Broněk s Pavlem a vyráží na běžkách po sjezdovce zpět naho-

Sobotní etapa

Jířa

ru na Bouřňák. Zbývající část jde pěšky okolo nádraží k Vitišce. Tady už si naplno užíváme sluníčka, nasazujeme běžky a vyrážíme přes Cínovec na Komáří hůrku. Cestou pořád stavíme a kocháme se nádherným počasím. Inverzní oblačnost je pod námi a my si užíváme sluníčka. Restaurace na Komáří vížce je narvaná ještě víc, než obvykle. Team A už se cpe, ale nám se nechce čekat, protože na chodbě je před námi fronta asi deseti lidí. Domlouváme se, že pojedeme dál a najíme se až v Adolfově, což se vůbec nelíbí Teamu A, neboť se z nich právě stalo „béčko“, což dost těžko nesou. Sjezd z Komáří hůrky byl tentokrát v pohodě a i na pláních bylo sněhu docela dost, takže za chvíli už hledáme v Adolfově nějaké občerstvení. První hospoda je plná, ale druhá je prázdná, tak do ní jdeme. Odcházející lidé nás varují, že jídlo není nic moc. Po chvíli už se nedivíme, že je tam prázdné, je to totiž bez obsluhy. Dávám si raději jen kofo-lu a tatrunku, a jelikož za chvíli vidím za oknem procházet členy již opět Teamu A, rychle se balím a přidávám se k nim. Na konci louky chvíli váháme kam jet, protože lepší stopa je doleva, ale jelikož potřebujeme jet spíš doprava, jedeme raději tam. Po

krátkém sjezdu najíždíme na Ruské kolo, které nás dovádí až skoro k silnici. Za ní už následuje jen krátké stoupání a po chvíli už jsme na pláni nad Nakléřovem. Tady je ale taková mlha, že vůbec netušíme, kudy se dostaneme k hospodě. GPS v telefonu sice ukazuje, že jsme od hospody zhruba 400 m, ale nemůžeme se shodnout, kterým směrem vyrazit. Nakonec správný směr přeci jen nalézáme a posledním sjezdem přijíždíme k silnici hned vedle hospody. Trochu nás děsí nápis, že je objekt na prodej, ale za výčepem nás vítá pořád stejný pan vrchní, tak je nám jasné, že máme vyhráno. Rozjíždí se tradiční kolotoč objednávek pití, jídel a pamlsků, i na nějaké panáčky došlo, prostě závěrečná pohoda. Za chvíli doráží i druhá skupina, takže v počtu asi 20-ti lidí krásně zaplňujeme celou hospodu. Postupně doráží také auta na odvoz a Tlustošovi odjíždějí jako první, jelikož na Moravu to mají trochu z ruky. Ostatní ještě dojíždají, dopíjí a před šestou hodinou se loučíme a odjíždíme všichni.

Co říci na závěr, bylo to opět skvělé, sněhu bylo dost, sluníčka taky a lidí ještě víc. Tak snad zase za rok.

Jířa

Team B v cíli

Chtání pádu

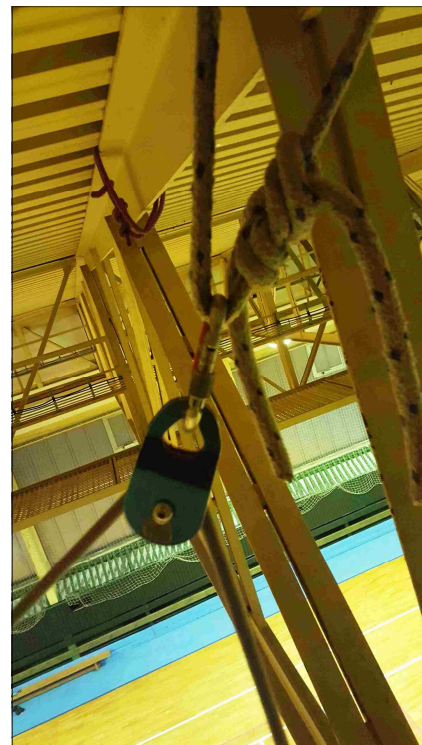
31. 1. 2017

Bohouš Dvořák

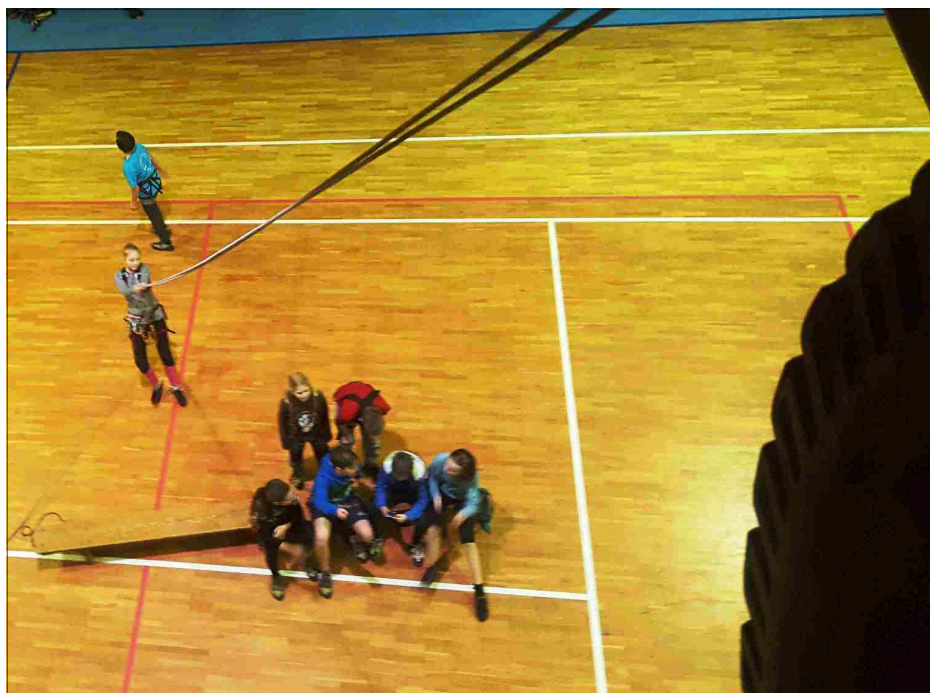
Horokroužek v Kadani nacvičoval JIŠTĚNÍ a chytání pádů – PNEU.

V úterý 31. 1. 2017 si naše mládež vyzkoušela v tělocvičně správné jištění a správnou reakci jističe k zachycení pádu prvolezce. Toho klasicky představovala cca 40kg PNEU, což odpovídá i jejich průměrné váze. Nahoře odváděl fyzicky namáhavou část Míra Sedlář, já jsem dole dohlížel na bezpečnost a správnost. Ne- ní jednoduché skloubit reakci a pohyb těla a rukou tak, aby tělo šlo dozadu (zkrátilo pád a stabilizovalo jističe) a ruce popustily lano lanovou brzdou tzv. prokluz. A to tak velký, aby jistítkem a karabinou zachytávající pád proklouzla taková délka lana, aby na jištění (stoper, hexcentr nebo frend) nevznikla tak velká pádová síla, kterou by neunesl. Obecně se uvádí pro všechna tato postupová jištění max. 600kp. Zároveň nesmí dopadnout PNEU (lezec) na zem!! A pokud nepadá do volného prostoru, ale lano jej vrací na skálu, také nesmí být pád příliš dlouhý. To nám pak ten otlučený kamarád nepoděkuje. Pokud padá do vzduchu (stěna v tělocvičně), plynule dobržďujeme až měkce na zem.

Typické chyby u začátečníků jističů jsou: ručkování při posouvání lana jistítkem, zaseknutí lana v brzdě při pádu – natvrdo, bez prokluzu, nesnížení těžiště těla a necouvnutí (zkrácení pádu), pudové zachycení pádu sevřením lana horní rukou určenou pouze k manipulaci, spodní ruka těsně pod jistítkem (je lanem vtažena

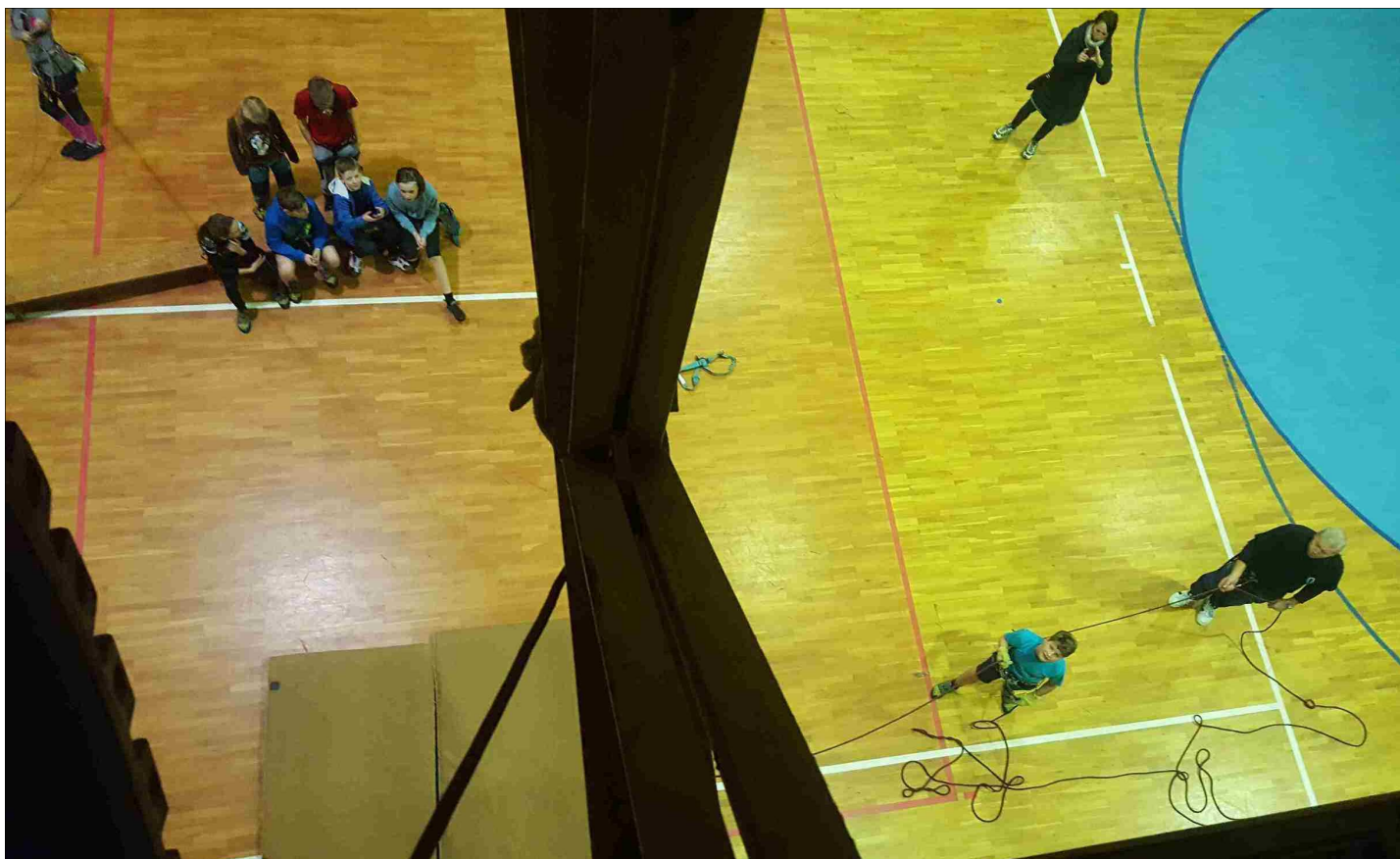
do jistítko - přijdeme o prsty, bolí to a lezec padá až na zem), přendávání si lana pomocí prstů nahoře nad jistítkem (žádná brzda v této pozici vedení lana **NEBRZDÍ!!** Myslete na to i při jištění druholezce směrem dolů. A na závěr strašně důležité aspekty pro jističe - při jištění **NEKOUŘÍ, NEKECÁ, NEKOUKÁ** po holkách apd. T.J. **NEROZPTYLUJE** se, věnuje se pouze lezci a měl by být na pád vždy a s rychlou reakcí připraven. Nenechává průvės lana, nestojí daleko od skály

(zvláště, když jistí svými prostředky), nestojí ani pod převísem ani pod lezcem, ideálně stranou. Nejpozornější je při zakládání (procvakávání) druhého jištění (i v tělocvičně), a když prvolezec při tomto úkonu „nakufruje“ do ruky lano. Pamatujte - pád na podlahu je průser!! V neposlední řadě - jistič do toho prvolezci nekecá, ale na chybu ho upozorní!!

Mládež v Horokroužku zná našich cca šest povinných bezpečnostních pravidel - a dodržují je, to sedmé je, že dokud nepředvedou znalosti jištění teoreticky i prakticky, k tomu zodpovědnost a spolehlivost, svěřujeme jim jištění pouze druholezce a to ještě s double jističem. Vše jde na „naše triko“. Jako dospělí jsou pak již zodpovědní sami za sebe, ale v tomto případě i za kamaráda, kterého jistí. . . . to jsem se rozkecal, tak dost . . .

B.

21. 2. 2017

Bohouš Dvořák

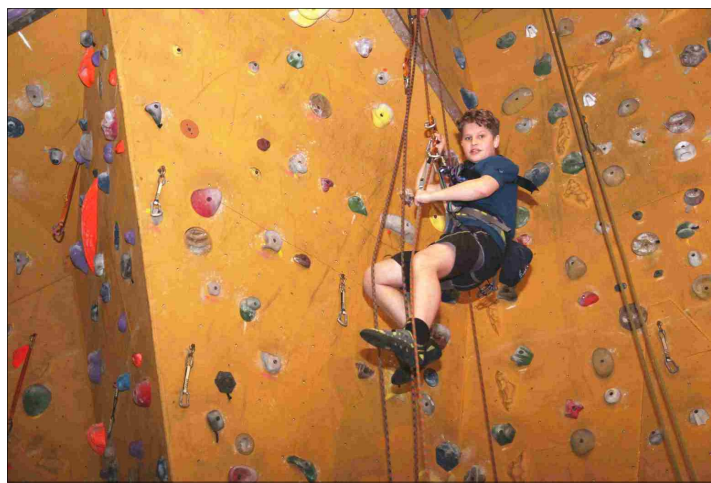
21. února 2017 členové Horokroužku v Kadani nacvičovali část z rozsáhlé šíře horolezecké metodiky.

Naše mládež se již umí zajistit na „štanu“ v kolmé stěně nebo pod vrcholem na dvou pevných fixních bodech (např. nýty) a odtud jistit a dobírat druholezce. A to buď přes poloviční lodní uzel, nebo přes obrácené reverso apd. Jako samoblokovací. Ale ne všude jsou fixní body, takže budeme pokračovat výukou štanu ze svých jistících prostředků. Ano, teď to ještě nemohou samostatně používat, ale „zítra“ z nich budou dospělí lezci a bude se to hodit.

Na dalších fotkách vidíme Lukáše, jak nacvičuje Jümarování po laně, s následným přesednutím do druhého lana a slaněním. Kdo si nevyzkoušel, neviděl, kolik chyb se dá udělat, lano zašmodrchat, ve stresu a fyzickém vyčerpání chybně manipulovat a dělat zásadní chyby vedoucí k pádu. Naopak, kdo umí, postupuje s jistotou a rychle vzhůru. To se dá vztáhnout i na mnoho dalších kritických situací, se kterými se horolezci (i skálolezci) v terénu potkávají. A na chatu se vrátí ten, kdo tu situaci umí zvládnout. A stěna v tělocvičně je k výcviku přímo určená.

Tak příště

B.

Radka Štejnarová - Úspěchy z bílé stopy

Naše oddílová soukmenovkyně Radka „Radana“ Štejnarová si letos běžky patrně nesunadavala ani do postele, a tak získala výtečnou formu, díky které se jí podařilo získat druhé místo na Fandor Cupu v Horní Halži. Dalším skvělým výkonem se blýskla na známém Karlově Běhu na Božím Daru (22km klasickou technikou), kde získala čtvrté místo. Do SMS mi po závodu sice psala, že už nikdy více, ale popravdě jí to moc nevěřím. Už teď spřádá plány na příští rok na Jizerskou padesátku. Takže až někdy pojedete s Radkou na výlet do bílé stopy, nedivte se, že většinou uvidíte jen její záda. :)

LdS

Program

BŘEZEN 2017

3. 3. 17:00 - 21:00 - 6. kolo LAJ Bouldering Session

- Otevřený závod v boulderingu.
- Více na www.lezecka-arena.cz

11. 3. 15:00 - Africké bubny a tance pro děti

- Workshop afrických tanců a hry na jembe pro děti.
- Vstupné 70,- Kč/dítě
- Více na www.lezecka-arena.cz

11. 3. 19:00 - Africké bubny a tanec

- Workshop afrických tanců a hry na jembe pro dospělé.
- Vstupné 90,-Kč/dospělí, 70,-Kč/dítě
- Více na www.lezecka-arena.cz

17. 3. 20:00 - Lake Stopper

- Koncert oblíbené rockové kapely.

24. 3. 19:00 - Pik Lenina a Pamír - Jarda Zástěra

- Přednáška o výstupu na Pik Lenina a o pohoří Pamír.

31. 3. 17:00 - 21:00 - 7. kolo LAJ Bouldering Session

- Otevřený závod v boulderingu ze série LAJ Bouldering Session se zakončením celého ročníku a vyhlášením celkových vítězů.
- Více na www.lezecka-arena.cz

31. 3. 20:30 - Trouble Heroes

- Koncert blues-rockové kapely a zakončení Bouldering Session.

Co, kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v ounoru 2017

Pavel "Párek" Suchopárek

2. - 5.2. Chata Kladské sedlo - zimní radovánky na **Kralickém Sněžníku** a Rychlebských horách. Ota a všichni ostatní.
- 3.2. Horočtvereček v počtu 7 dětí a 4 rodičů projíždí stopu na **Božím Daru**.
Ludva Kostkatej se Slivkou dávají na horách v pohorách údolku na **Sfingu**.
Blahoslavič Každýhorezdaršlavič loví se Snadným (Easy) a Verčou v **Perštejně** a jsou úspěšní.
- 5.2. Horočtvereček pod vedením Raduše na běžkách na **Horní Halži**.
- 7.2 Na **Katzensteiny** vystupuje solo Ludvik z náhorky.
- 9.2. Ludva Forest Kostkatej ledolezuje ve **Vaňově** u Ústí nad Labem. Krásná akce.
- 10.2. Ěliška s bráchou Ludvikem běžkují neznámo kde.
- 11.2. Raduše Štejnaru reprezentuje oddíl na Fandor cupu na **Horní Halži** na 4 km v klasické technice a umísťuje se na prvním místě, tj na vrcholu bedýnky ve své kategorii (gratulujeme), pak přesun s horočtverečkem na běžky na **Boží Dar**. Párek se Šamanem blbnou na ledech v **Gottfriedově soutěsce**. A Ludvik s Matějem prohánějí běžky kolem **Brandova**.
- 12.2. Raduše opět reprezentuje oddíl na Karlovu běhu na **Božím Daru** na 22 km klasickou technikou a končí tentokrát těsně pod bedýnkou - nikoli od banánů.
Párekteam těsně před oblevou honí běžky v blízkém i dalekém okolí Zimohradu.
17. - 19.2. Blahouš, Easy a oblíbené **Západní Tatry** čili Roháče.
- 19.2. Štejnarovi, Svinaříkovi a Niky z čtverečku běhají na lyžích na **Božím Daru** až do Merklánistánu a zpět. Dětem nestačí stopa a provozují freeeeeeeride lesem.
20. - 24.2. V **Jizerkách** si užívá na lyžích i běžkách Ludvik.
- 25.2. Párek se Šamanem dorážejí v posledních zbytcích sněhu na **Medvědí skálu**, kde trochu lezou po kamenech s nádhernými odskoky do sněhu.
Lovení Horezadarů neopouští Ludvajze, který tuto bohublou činnost provádí se Slivkou a Matějem. Volejte Zadara.
Blagodanič si v **Perštejně** cíleně vytahuje ruce, aby je měl delší, a následně provádí meditaci na matraci.
- 26.2. Párek se Žížalou se loučí s **mezihořskou** sjezdovkou - končí provoz (tento rok).
Deivi a Bandasky využívají ke sjezdování jeden z posledních sněhů tuto sezonu- **Alšovka** - Melmen s Královkami (dcery).
Štejnarovic a Svinařici na běžkách na **Myslivnách**. Dvojčata zapomněla na Mariánské boty a tak si (asi bosky) hrají na sněhu a ostatní kolem nich krouží na běžkách.
- 27.2. Horočtvereček v **Perštejně** - první letošní skály - pořád tam jsou.
Člověk Blahoslav Kluc s člověkem Leošem Dvořáčkem působí (radost) jiným člověkům na **Zlatníku**.
- 28.2. Horočtvereček vyrazil s ČD na **lezeckou plastickou náhražku** do Ústí nad Labem.